

[H. C. Hansen.]

praktiske arbejde? Den højtærede statsminister var meget stærk i oktober ved finanslovdebatten:

„Vi lader os intet byde“,
sagde statsministeren.

„Vor opgave er at søge gennemført den politik, der fik flertal ved valget, og at få fjernet den regering, der gik imod denne politik.“

Og den højtærede udenrigsminister rykkede frem og spurgte med patos:

„Hvad vil I med magten, så magtesløse som I er? Situationen er for alvorlig til at spille med fordækte kort.“

Mit parti råder som bekendt alene over 59 mandater her i salen. Regeringens to partier råder ligeledes over 59 mandater — tilsammen. Men naturligvis: regeringen kan vel så støtte sig på den samlede liberale front. Men hvor er den? Kan regeringen lave politik — saglig politik — sammen med retsforbundet? Tror man på, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke duer til at færdes på den barske virkeligheds grund sammen med os andre? Hidtil har det ærede medlem bevæget sig i artisteriets, den bløde radio-stemmes og de blå illusioners luftige sfære. Han ville blive slemt forpjusket, hvis han skulle til at drive praktisk politik.

Man kunne, hvis man ikke nærede en medfødt ængstelse for det patetiske, fristes til at stille den højtærede udenrigsminister hans eget spørgsmål: Hvad vil I med magten, så magtesløse som I er?

Men lad mig i stedet spørge den højtærede statsminister: Har han gennemført den politik, der fik flertal ved valget? Vendingen er ikke min, men den højtærede statsministers. Den er så tilpas upræcis og rodet, som den kan være, eftersom jo ikke en bestemt politik fik flertal. Bedre kan spørgsmålet stilles: Hvordan står regeringens handlinger til dens propaganda?

Den højtærede statsminister sagde den 17. august i Aarhus — og jeg forstår på „Fyns Tidende“, at den tale var den hidtil bedste, den højtærede statsminister havde holdt —, jeg beder om tilladelse til et citat her og et par andre lidt senere:

„Vi har et budskab til vor tid. Vi kommer med det, der er modstykket til den socialistiske stat, hvor borgerne af selvo-pholdelsesdrift må kæmpe for livet imod et system af logisk voksende byrder og restriktioner.“

Hvordan ser så budskabet ud?

Lad nu skatterne være, hvad de er — jeg har tidligere haft lejlighed til at sige lidt herom.

Men lad mig nævne nogle andre punkter: I august var det en nedrig handling at føre varer fra den fri til den bundne liste. Det kom valget på. Ikke en eneste af disse varer er ført tilbage.

Det vil navnlig interessere det ærede medlem hr. Anker Lau, som i „Børsen“ den 1. september — fem dage før valget — på forespørgsel erklærede:

„Jeg mener, at når man kan stemme imod overførslen til bunden liste, så bør man også stemme for tilbageførsel til frilisten efter valget.“

Jeg har ikke hørt det ærede medlem hr. Anker Lau vende tilbage til denne udtalelse efter valget.

Vareforsyningsloven skulle lempes, restriktionerne mindskes. Vareforsyningsloven er skærpet af denne regering, restriktionernes antal øget.

Og priserne? Den højtærede handelsminister vendte sig som oppositionsordfører stærkt mod mine betragtninger ved forelæggelsen af prisloven. Konsekvent. Thi han sagde den 2. september i „Børsen“, altså før han endnu beklædte sit høje embede:

„Forøvrigt tror jeg, at den almindelige forbruger er klar over, at prisstigninger ikke imødegås ved priskontrol, men ved at der på anden måde træffes foranstaltninger til, at handelsforholdene bliver så frie, at det er tilbud og efterspørgsel, der alene bestemmer priserens størrelse.“

Som minister tiltrådte den højtærede handelsminister mit forslag om skærpelse af prislovens administration, og han tiltrådte skærpet priskontrol i november ved skatteforhandlingerne.

Brunkullene. Sidste efterår var det fuldstændig umuligt at få venstre og de konservative til at være med til at holde brunkulsproduktionen nødtørftigt i gang for at spare valuta og imødegå en eventuel brændselsmangel. Nu har vi forslag om adskillige millioner hertil til behandling i rigsdagen.

Eller besparelserne. Det ærede medlem hr. Jensen-Broby, den højtærede udenrigsminister og de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Viggo Starcke har peget på den formentlige mulighed af besparelser fra 150 op til 600 mill. kr. Hvor megen realitet der er i besparelserne på anlægsbudgettet, ved jeg ikke, men det drejer sig, såvidt jeg ved, om 45 millioner, og man er endt i en besparelse på 10 millioner på driften. Når jeg i sin tid mente og sagde det som finansminister, at man kunne nå 60 millioner, lå jeg altså nærmest virkeligheden — meget af den øvrige tale var propaganda og intet andet.